

La importància del què

«No se la juguen Calviño o Díaz o el PSOE i Podem, en disputa hi ha el destí de qui se la juga cada dia per poder viure dignament»

La treballadora que no arriba a final de mes, el jove que, tot i haver cursat uns estudis, no troba feina, el veí acomiadat d'un dia per l'altre amb una indemnització miserable o la mare aturada que repassa des de fa mesos les ofertes laborals esperant que un dia la truquin, són espectadors aquests dies de la batalla oberta entre Yolanda Díaz i Nadia Calviño. Abocats a bastir una supervivència amb els peus de fang de la precarietat, de la crisi política oberta a la Moncloa en dependrà potser la seva sort. Tant se val que s'hagi arribat a un acord sobre qui serà el rostre que es posarà al capdavant de la reforma laboral. El contingut continua a expenses de la pugna política.

A ulls del ciutadà, és cert que importa més el què que el qui, tot i que evidentment el qui influeix en el què. El PP va brandar les bondats de la seva reforma del 2012 amb aquesta proclama: "Facilitar la contractació, amb especial atenció als joves i als aturats de llarga durada, potenciar els contractes indefinits enfront dels temporals i que l'acomiadament sigui l'últim recurs de les empreses en crisi". La realitat és que, entre els anys 2012 i 2020, el 91% dels contractes que es van signar a l'Estat van ser temporals -segons dades de CCOO-, una tendència que s'ha agreujat des de la pandèmia, i que la taxa d'atur juvenil se situa en un 38%. Són dades sobre les quals es cimenta la desigualtat, sempre agreujada quan s'analitza l'impacte sobre les dones, que concentren xifres més altes d'atur, de temporalitat i de contractes parcials.

Aquest és el llegat d'una reforma que es va fer en nom d'un creixement econòmic que no va fer més que devaluar la vida dels treballadors, durament colpejats per la crisi del 2008 i que encaixen ara el devastador impacte que també ha tingut la pandèmia en el mercat laboral. En vuit anys, s'ha consolidat la categoria del treballador pobre, d'aquell que, tot i tenir una feina, té greus dificultats per cobrir les seves necessitats bàsiques. Ho hem vist durant la pandèmia: el més greu no ha estat només que molts empleats van deixar de cobrar durant uns mesos sinó que ni tan sols percebent puntualment el seu salari tenen capacitat d'estalvi, perquè els sous amb prou feines permeten pagar el sostre i la manutenció de les famílies.

Aquesta dramàtica situació no pot quedar soterrada en l'enèsim xoc del govern de coalició, que s'explica no només per diferències ideològiques, sinó partidistes i mirant de reüll enquestes. Resulta incomprensible que dos partits segellin un pacte de govern i que després hi hagi qui pretengui desdir-se'n de forma flagrant o rebaixar-ne i desvirtuar-ne el contingut amb eufemismes. El de la reforma laboral no és precisament un desacord nou. Durant la pròrroga de l'estat d'alarma ja es va viure un capítol dantesco quan Podem va pactar la derogació "íntegra" amb Bildu i el PSOE va acabar esmenant l'acord a última hora de la nit per aclarir que no es tombaria del tot.

La polifonia és ja un mal endèmic de les aliances tant a nivell estatal com català i suposa una pèrdua lògica de credibilitat a ulls dels ciutadans, però també la desesperança de qui espera que els seus dirigents prenguin decisions que realment capgirin el rumb de les seves vides. Acabar amb una reforma laboral tan lesiva, com la pujada del salari mínim, no ha de ser entesa com la plataforma política de ningú, i posar-se el vestit de l'ortodòxia que tant beneficia la minoria al poder ha quedat acreditat que només empobreix majories. No se la juguen Calviño o Díaz o el PSOE i Podem, en disputa està el destí de qui se la juga cada dia per poder viure dignament.